

Efter artikeln
i Svenska Öden
& Äventyr

Barnens gravsten har grävts fram

Ingeborg Andersson blev känd som Vesenemörderskan efter att ha tagit livet av sina tre barn. Den fruktansvärda tragedin förtogs av släkten och barnens gravsten doldes under jord. Men sedan Maria Bouroncle berättat om sin släkthistoria har mycket hänt.

Text: Kerstin Weman Thornell
Foto: Privata bilder

Under många år bar Maria Bouroncles släkt på en mörk hemlighet. En förfärlig berättelse som man helst inte ville tala om. Den om gammelmoster Ingeborg, som en snöig marsmorgon 1929 dränkt sina tre små barn i koppar-kitteln hemma på gården i Väster-götland.

Själv minns Maria Bouroncle sin gammelmoster som en underlig tant på ett vårdhem. Men när hon började gräva i historien, läsa sjukjournaler och polis-rapporter, fick hon en allt klarare bild av Ingeborg, som troligen drabbats av psykisk sjukdom i unga år. Och av maken Artur, som i efterhand lät täcka barnens gravsten med ett lager jord. Han orkade inte bli påmind om dådet varje gång han passerade kyrkogården hemma i Vesene.

Sedan Maria Bouroncle trädde fram i Svenska Öden och Äventyr har flera nya bitar lagts till släkt pusslet.

I våras lät vi Maria Bouroncle berätta om sin släkthistoria i Svenska Öden och Äventyr. Hon avslutade sin berättelse med en önskan: att gravstenen, där de tre barnens namn är ingraverade, åter ska komma upp i dagsljus – som en påmin-nelse om att Ingvar, Efraim och Lucia faktiskt funnits.

Hemma i Örebro hade Kerstin Lindström just lagt sig på sängen och börjat bläddra i tidningen hon köpt i affären. Plötsligt klack det till i henne.

– Det var tur att jag låg ner, annars hade jag nog svimmat! För jag kände igen bilden på de döda barnen, där

”Jag höll på att
svimma när jag
läste artikeln!”

de låg i sina kistor. Samma bild hade jag sett som barn, även om min mamma försökt smussa undan den.

Kerstin Lindström är systerdotter till Artur, barnens far. Hon hann aldrig träffa sina tre kusiner, och berättelsen om deras våldsamma bortgång blev nedtystad även på hennes sida av släkten. Men när hon läste om Maria Bouroncle och hennes idoga släktforskning, bestämde hon sig för

att göra slag i saken. Via tidningen kom hon i kontakt med Maria, som till vardags bor i Washington. Kerstin Lindström bjöd, på stående fot, in henne till släktens hemtrakter i Västergötland.

När vi väl träffades hade vi massor att tala om, så man pratade nästan i munnen på varandra! Tänk, att så många har suttit inne med information! säger Maria Bouroncle.

Hon erbjöds dessutom att besöka den

gamla släktgården, där de tre barnen tagits av daga.

– Den såg faktiskt ut ungefär som jag föreställt mig. Visst blev jag berörd över att få gå runt i huset där det hände, men det kändes också fint.

Genom Kerstin Lindström fick Maria Bouroncle också kontakt med ytterligare en äldre släkting, som själv hade tydliga minnesbilder från tiden kring dådet. Han hade rentav sparat en bunt brev som

Breven inleds med hälsningsstrofen:

Min käre lille Artur. Men snart blir tonen alltmer förtvivlad. Varför skriver du inte? Glöm mig inte.

– Det känns hjärtskärande att läsa. Dessutom blev Ingeborg nog alltmer medveten om det brott hon begått. Nu börjar jag minnas, skriver hon i ett av breven.

Ingeborg var sjuk, vilket bekräftas i ett brev från läkaren till familjen. Så här i efterhand kan man gissa att hon drabbats av en psykos i samband med dådet. Men mellan raderna kan man också ana den fruktansvärda insikten, när sjukdomen började släppa greppet om henne – att hon faktiskt tagit livet av sina tre barn.

Under sitt besök i Västergötland gick Maria Bouroncle till kyrkogården i Vesene. Under många decennier har barnens gravsten legat under jord, men sedan berättelsen publicerats i tidningen har vaktmästaren sett till att gräva upp stenen och ställa i ordning gravplatsen.

– De där barnen har ju funnits en gång i tiden, så varför ska de gömmas undan? säger Kerstin Lindström.

Hon får medhåll från Maria Bouroncle.

Det som länge varit en nedtystad släktbe-rättelse om en ohygglig tragedi, har nu bli-vit något annat.

– För mig känns det som att vi försonats med historien. ♦

Ur Svenska Öden
& Äventyr nr 3/2016

Systrarna Inga Andersson och Kerstin Lindström kontaktade Maria Bouroncle (i mitten) och tillsammans besökte de kyrkogården i Vesene där barnens gravsten nu har grävts fram. "Låt barnen komma till mig" lyder inskriptionen, och det blir också titeln på den bok Maria skriver om sin släkt.

Ingeborg skrivit från sjukhuset, där hon blev intagen, och skickat till sin make Artur.

– Jag vågade knappt tro att det var sant, att jag skulle få läsa hennes egna ord. I förhören med polis och i samtal med läkare och häradsbördning framstår Ingeborg som fåordig och nästan kallsinnig, men i dessa brev visar hon en helt annan sida. Först nu har jag fått en bild av henne som männi-ska, säger Maria Bouroncle.

Maria Bouroncle har nu fått ta del av de brev som Ingeborg skrev från institutionen. – I breven får Ingeborg plötsligt en egen röst, säger hon.

